

har valgt den saa lav, fordi man havde Følelsen af, at det ikke gaar an at gaa fast Ejendom for nær, da den jo allerede er bebyrdet med de to Skatter, Hartkornskatterne og Bygningsafgiften. Den Grund vilde jo falde bort, og man kunde saa maaske komme noget højere op. Der er et andet Punkt, jeg gerne vilde henlede Opmærksomheden paa, det er det, at der kommer et ganske besynderligt finansielt Resultat ud af Landstingets Forslag. Den højterede Finansminister udtrykte det saaledes, at Landstinget forøgede Tabet for Statskassen ved sin Ændring; der fremkommer jo i Øjeblikket et Tab for Statskassen, idet man gaar ned fra en Skat, som er anslaaet til 1,350,000 Kroner, til en Skat, som er anslaaet til 600,000. Men er det Skatteyderne, som komme til at profitere af den Present, som Landstinget altsaa synes at ville give dem? Jeg tror det ikke. Jeg tror, Resultatet meget snarere bliver det, at naar der her ved Forandringen af Formueskatten til en Kapitalsskat fremkommer en saa betydelig Underbalance som Forskellen mellem 1,350,000 og 600,000 Kr., altsaa 750,000 Kr., bliver den Underbalance nok udjævnet, naar vi komme til de indirekte Skattelove, det er der saamænd ingen Fare for. Det vil altsaa med andre Ord sige, at Landstingets Liberalitet vil give sig Udslag deri, at vi faa mindre direkte Beskatning og mere indirekte, og det er akkurat lige det modsatte af det Standpunkt, som altid, efter min Mening med fuld Ret, har været indtaget af dette Ting, hvor vi netop har ønsket at faa den indirekte Beskatning, som jo altid vender den tunge Ende nedad og hviler haardest paa de ubemidlede, indskrænket til Fordel for en Formue- og Indkomstskat, som tager Pengene der, hvor Skatteevnen er. Ogsaa fra dette Synspunkt set er Landstingets Kapitalsskat et Tilbageskridt i Forhold til den tidligere Formueskat. Saa maa jeg endelig — jeg skal ellers ikke trække Forhandlingerne ud — gøre endnu en Betragtning gældende, nemlig med Hensyn til den rent skattetekniske Side af Sagen. Landstinget ofrer ikke mange Ord derpaa, hverken i Betænkningen og heller ikke gennem de Udtalelser, der fremkom til Forsvar for dets Forslag i selve dets Forhandlinger.

Men det er øjensynligt, at de 600,000 Kr. hvile paa en meget skrøbelig Basis, naar man ser hen til Muligheden for at faa Pengene ind, og det er jo en lille Omstændighed, som man ikke maa overse, naar der er Tale om Skatter, særlig naar der er Tale om en saa vanskelig Skat som Formue- og Indkomstskatten. Thi det er sikkert, at hvor store teoretiske Fordele den Skat end har, saa har den dog praktisk den Akilleshæl, Vanskeligheden ved at faa den ind, og navnlig faa den ind i det rette Forhold; det er jo saa langt lettere at unddrage sig denne Skat end f. Eks. den indirekte Skat. Men denne Indvending, der gælder om Formue- og Indkomstskatten i det hele, kan med særlig Styrke gøres gældende mod den Skat, som Landstinget her vil lykسالiggøre os med. Thi er der noget i, at det ikke er muligt at faa Værdierne frem og at faa en rigtig Angivelse af dem, naar der er Tale om Skibe, Varelagere, faste Fjendomme osv., saa maa man dog sige, at er der noget Punkt, hvor det er vanskeligt at faa Formueværdierne frem og faa dem rigtig angivne, er der noget Omraade, hvor de gemme sig og med Lethed gemme sig, saa skulde det vel være, hvor det drejer sig om udlaaente Kapitaler, Aktier, Obligationer og deslige Formueværdier. Det er dem, det er aller-vanskeligst at faa fat paa, og derfor nærer jeg endda nogen Mistillid til, at de 600,000 virkelig komme ind. Det viser sig ogsaa, at hvor man i andre Lande har villet beskattede Indtægt af Kapital, har man i Reglen valgt en anden Fremgangsmaade, hvorved man kommer bag om Selvangivelsen, netop fordi man mistvivler noget om Selvangivelsen paa dette Omraade. I England, ved den engelske Indkomstkildebeskatning, har man f. Eks. indført det Princip, at Skatterne afkortes der, hvor Renten udbetales, i Banker, i Statskassen, for saa vidt det er Rente af Statsobligationer etc. Nu kunde man sige, at det der er en Indkomstkildebeskatning, som man har, og at det staar i god Sammenhæng hermed. Men i Italien, hvor det ikke er en Indkomstkildebeskatning, er man gaaet samme Vej, og ligeledes i flere andre Stater. Det viser, at praktiske Finansmænd rundt omkring i Verden have haft et levende Blik